

**Regeringens proposition till Riksdagen med förslag till lag om
ändring av lagen om friluftsliv**

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I denna proposition föreslås att stadgandena om camping i lagen om friluftsliv revideras. Avsikten är att minska de skador på miljön och de sanitära olägenheter som campingen medför samt öka säkerheten och trivseln på campingplatserna. Samtidigt syftar stadgandena till att förbättra de inkvarteringsmöjligheter som främjar turism och fritidsaktiviteter. Övervakningen av campingplatserna effektiveras och förvaltningsförfarandet i anslutning till dem förenklas.

Tillämpningsområdet för lagen om friluftsliv föreslås bli utvidgat genom att begreppet campingplats preciseras. Bl.a. kommunernas tältningssområden och olika organisationers husvagnsområden är enligt propositionen också campingplatser. Stadgandena om campingplatser skall också gälla andra områden som till sin art och omfattning kan jämföras med campingplatser och där besökarna inkvarteras i campingstugor eller andra liknande byggnader.

Övervakningen av campingplatserna överförs

från länsstyrelsen till kommunen. Det föreslås att det nuvarande tillståndssystemet ersätts med ett anmälningsförfarande. Myndigheten kan dock på basis av anmälan föreskriva hur olägenheter av campingplatserna skall förebyggas eller, om olägenheterna inte kan förebyggas med föreskrifter, förbjuda den påtänkta verksamheten. Campingplatser på vilka verksamhet bedrivs när lagen träder i kraft och som omfattas av den föreslagna lagen, t.ex. husvagnsområden, skall anmälas till myndigheterna inom ett år från det att lagen har trätt i kraft.

Eftersom klassificeringen av campingplatserna främst tjänar turismen, föreslås den bli slopad i lagen om friluftsliv. De primära kraven på campingplatser är ungefär desamma som de nuvarande kraven på enstjärniga campingplatser.

Den föreslagna lagen avses träda i kraft så snart som möjligt efter att den har antagits och blivit stadfäst.

ALLMÄN MOTIVERING

1. Nuläge

1.1. Campingturismens betydelse

Närmast på grund av att man i dag har bättre möjligheter att röra på sig och på grund av den ökade fritiden har campingturismen under de senaste årtiondena blivit ett populärt sätt att tillbringa semester och fritid. Antalet sådana allmänna campingplatser (kampingom-

råden) som avses i lagen om friluftsliv (606/73) har ökat från 153 år 1957 till ca 360. Inkvarteringskapaciteten på de campingplatser som är i användning är ca 120 000 personer. I campingstugorna på campingplatserna finns sammanlagt ca 23 000 bäddplatser. Antalet övernattningar var på de allmänna campingplatserna ca 2 milj. år 1993. På de olika husvagnsområdena var antalet övernattningar då över två miljoner. I Sverige är antalet övernattningar på

campingplatserna 13 milj., i Danmark likaså 13 milj. och i Norge sju milj. per år. Enligt uppskattning används i Finland ca 300 milj. mk om året för campingturism. På de allmänna campingplatserna arbetar sommartid över 3 000 personer.

Sedan lagen om friluftsliv stiftades har campingturismen ökat betydligt och i många avseenden förändrats. Antalet husvagnar har sedan år 1973 ökat från 700 till över 65 000. Årligen registreras över 5 000 husvagnar. Husvagnsorganisationerna i Finland har inrättat 65 husvagnsområden. Till husvagnsorganisationerna hör ca 65 000 hushåll. Antalet semesterstugor som hyrs ut har också ökat stadigt. Det är för närvarande ca 10 000. Semesterbyarnas antal uppskattas till över 200.

1.2. Lagstiftning

De viktigaste stadgandena om camping ingår i lagen om friluftsliv. För inrättande och upprätthållande av en allmän campingplats för turister och friluftsfolk fordras enligt lagen om friluftsliv tillstånd av länsstyrelsen. Länsstyrelsen skall utreda om området med hänsyn till läge och byggnader är lämpligt för sitt ändamål och om det åsamkar närboende och näringsidkare betydande olägenheter eller naturen eller omgivningen i övrigt uppenbar skada. Om inga sådana hinder finns skall tillstånd beviljas.

I lagen om friluftsliv stadgas dessutom om klassificering och granskning av campingplatser samt om bevarandet av ordningen på campingplatser och om åtgärder för att avhjälpa missförhållanden i campingplatsernas verksamhet.

Om de sanitära förhållandena på campingplatserna och om övervakningen av dem stadgas i hälsovårdslagen (469/65) och hälsovårdsförordningen (55/67). Medicinalstyrelsen har meddelat föreskrifter och anvisningar om de sanitära förhållandena för campingplatser. Hälsovårdsmyndigheterna övervakar i synnerhet hushållsvattnets och badvattnets kvalitet på campingplatserna, områdenas matlagings- och tvättplatser och toaletter samt livsmedelslokaler på campingplatserna, t.ex. kiosker och kaféer.

Inrikesministeriet har med stöd av lagen om brand- och räddningsväsendet (559/75) meddelat föreskrifter om brand- och personsäker-

heten på campingområdena (Nr 814/630/77). På campingplatserna hålls årligen brandsyn.

I länsstyrelsens beslut om beviljande av tillstånd att upprätthålla en campingplats är området angivet som campingplats med en stjärna (*), två stjärnor (**) eller tre stjärnor (***). Klassificeringen baserar sig på inrikesministeriets beslut om sökande av tillstånd att inrätta och upprätthålla campingområde samt om grunderna för klassificering av campingområden (336/78).

I byggnadsförordningen (266/59) stadgas om placeringen av husvagnsområden som inrättats med stöd av någon annan lag än lagen om friluftsliv samt om hållande av en husvagn eller husbåt eller någon annan rörlig anordning på land eller i vattnet för sådant bruk som inte har att göra med sedvanligt friluftsliv eller båtliv. I kommunernas ordningsstadgor kan finnas föreskrifter om camping, lägerslagning eller tältning på allmän plats.

1.3. Lagstiftning om campingområden i de övriga nordiska länderna och i Europeiska Unionen

Sverige har inte någon lag som stadgar om camping. Den som vill inrätta en campingplats skall normalt ha byggnadslov, som beviljas av byggnadsnämnden i kommunen. Miljönämnden, hälsovårdsnämnden och räddningsnämnden yttrar sig i samband med handläggningen av ansökan och övervakar inom sina respektive områden att tillståndsbestämmelserna efterlevs. Om ett campingområde planeras i närheten av naturskyddsområden eller strandskyddsområden, handläggs ärendet av länsstyrelsen. Sverige håller på att gå över till en fem stegs skala för klassificering av campingområdena (1—5 stjärnor).

Inte heller i Norge finns någon allmän lag om camping. Tillstånd av hälsovårdsnämnden, vägmyndigheterna och byggnadsnämnden och ibland också landsbygdsmyndigheterna fordras för inrättandet av ett campingområde. Norge tillämpar redan det nya klassificeringssystemet med 1—5 stjärnor.

I Danmark regleras campingen genom campingreglementet. Länsstyrelsen beviljar det tillstånd som fordras för ett campingområde. Också miljölagstiftningen innehåller stadgan-

den om camping. Danmark tillämpar redan den nya 1—5 stjärnors klassificeringen.

Europeiska Unionen har inga stadganden om camping. I EU-länderna är det allmän praxis att de lokala myndigheterna beviljar erforderliga tillstånd för campingområden.

1.4. Bedömning av nuläget

Lagen om friluftsliv gäller enbart allmänna campingplatser för turister och friluftsmäniskor. Lagen gäller inte områden som inrättats för en klart definierad grupps lägerliv. Lagen om friluftsliv tillämpas i allmänhet inte heller på sådana områden om vilka benämningen campingplats inte används, även om deras faktiska användning väsentligen är densamma som de egentliga campingplatsernas. Gemensamt för dessa områden är att man inte behöver ansöka om tillstånd att inrätta eller upprätthålla dem eller anmäla inrättandet eller upprätthållandet. Till dessa platser hör främst platser avsedda för medlemmar av olika sammanslutningar, lägerplatser, platser som används för olika slags sammarevenemang, tältningsområden som kommunerna reserverat för sina egna invånare, husvagnsplatser på vilka annan camping inte förekommer i nämnvärd grad, platser med semesterstugor, semesterbyar samt rastplatser vid friluftsleder.

Straffstadgandet i 30 § lagen om friluftsliv gäller otillbörlig användning av benämningen campingplats. Det är således i själva verket möjligt att driva en campingplats bara benämningen campingplats inte används. Det beror till största delen på den som driver en campingplats om han ansöker om tillstånd enligt lagen om friluftsliv eller inte.

Skillnaderna mellan campingplatser som avses i lagen om friluftsliv och andra områden som används för camping eller liknande inkvartering har blivit diffusa, då campingen i tält har minskat och de flesta bor i campingstugor och husvagnar även på de egentliga campingplatserna. Många semesterbyar är samtidigt också campingplatser enligt lagen om friluftsliv. Eftersom verksamheten vid campingplatserna har utvidgats och till sin natur förändrats, är det svårt att göra skillnad mellan "allmänna" campingplatser och andra campingplatser. Företagarna har försatts i en ojäm-

lik ställning, eftersom endast allmänna campingplatser behöver tillstånd för verksamheten.

Den nuvarande regleringen av campingplatserna har inneburit en förbättring. Reglerna har garanterat att campingplatserna uppfyller rimliga minimikrav, och miljöskador till följd av campingplatserna har kunnat förebyggas. Förhållandena på andra områden som används för camping än de campingplatser som avses i lagen om friluftsliv varierar däremot i hög grad. Man har inte heller i tillräcklig mån kunnat påverka deras placering annat än på områden som planlagts i detalj. I stort sett likadana krav skall ställas på de sanitära förhållandena, brand- och personsäkerheten samt miljöskyddet på olika områden som används för camping. Därför bör reglerna för dessa områden förenhetligas.

Statsrådet godkände den 7 maj 1992 ett program för revidering av den offentliga förvaltningen. I programmet förutsätts bl.a. att antalet tillstånd 1992 och 1993 reduceras eller att tillstånden förenklas så att antalet tillstånd minskas till ungefär hälften av det nuvarande. De administrativa tillstånd som medför överlappande och onödigt övervakning skall slopas. Också tillståndssystemet enligt lagen om friluftsliv skall lättas upp. Tillståndsförfarandet är administrativt otympligt och binder myndigheternas resurser. Med tanke på övervakningen av campingplatserna skulle det oftast räcka om myndigheten fick information om planerna på inrättandet av en campingplats eller väsentlig ändring av verksamheten på en campingplats. Miljökonsekvenserna på en del campingplatser kan dock vara så omfattande att myndigheterna bör kunna utfärda föreskrifter för att förebygga olägenheterna.

Enligt den nuvarande lagen om friluftsliv behandlar länsstyrelsen frågor som gäller tillstånd för och övervakning av campingplatser. De frågor som gäller campingplatserna är dock till sin natur sådana att i synnerhet kännedom om de lokala förhållandena behövs vid behandlingen av dem. I enlighet med de allmänna principerna för utvecklande av förvaltningen lämpar sig uppgifter av denna typ bättre för kommunerna.

2. Föreslagna ändringar

Syftet med ändringen av lagen om friluftsliv är att minska de olägenheter för miljön och

hälsan som campingen förorsakar, förbättra säkerheten på campingplatserna och öka trivseln på dem. Förslaget syftar också till att främja den inkvarteringsverksamhet som betjänar turismen på campingplatserna och på andra områden som kan jämföras med campingplatser. Stadgandena i lagen om friluftsliv skall till vissa delar förutom de områden som permanent är avsedda för camping omfatta också större områden och områden som annars är betydelsefulla, när dessa används för tillfällig camping (tillfällig campingplats).

Det föreslås att begreppet campingplats i lagen preciseras. Samtidigt skall benämningen campingplats ersätta den tidigare benämningen campingområde i den svenska lagtexten. Begreppet campingplats skall definieras så, att förutom de egentliga allmänna campingplatserna också områden som till sin natur och omfattning kan jämföras med dessa, t.ex. områden avsedda för olika sammanslutningars medlemmar, kommunernas tältnings- och lägerplatser samt husvagnsplatser, skall anses vara campingplatser. En förutsättning är att på området finns sammanlagt minst 25 campingstugor eller platser reserverade för tält, husvagnar eller husbilar. Lagen skall således inte gälla camping i liten skala, t.ex. på en gårdsplan.

Stadgandena om campingplatser i lagen om friluftsliv skall också gälla sådana områden av typen semesterby där det i byggnader avsedda för högst ett hushåll eller en liten grupp finns sammanlagt över 40 bäddplatser.

Lagen om friluftsliv kan inte tillämpas på gästhamnar för båtfarare eller på andra sådana områden där man övernattar i båtar. Därför skall lagen inte gälla dessa områden.

Enligt lagförslaget får campingplatser och tillfälliga campingplatser förläggas till en plats endast under de förutsättningar som stadgas i lagen. Förutsättningarna gäller även servicen på en campingplats samt dess utrustning och skötsel. De föreslagna förutsättningarna är att campingplatsen eller den tillfälliga campingplatsen inte förorsakar men för hälsan eller sanitära olägenheter, att den inte skadar naturen, medför förorening av miljön eller nedskräpning av omgivningen eller väsentligt minskar trivseln i omgivningen, att den inte medför fara för trafiksäkerheten och att den inte heller på något annat med dessa jämförbart sätt kränker något allmänt eller enskilt intresse. Miljöministeriet skall meddela allmänna före-

skrifter om de minimikrav som skall ställas på en campingplats.

Det föreslås att det tillståndssystem som gäller campingplatser ersätts med ett anmälningsförfarande. Behandlingen av anmälningarna och övervakningen av campingplatserna överförs från länsstyrelsen till kommunen, vars hälsovårds- och brandmyndigheter redan nu inom sina respektive verksamhetsområden övervakar campingplatserna. Enligt förslaget skall den som inrättar en ny campingplats eller väsentligt ändrar verksamheten på en redan befintlig campingplats göra en skriftlig anmälan till den myndighet som kommunen förordnat senast tre månader innan verksamheten inleds eller förändringen genomförs. Om campingplatsen uppfyller förutsättningarna enligt lagen behöver myndigheten inte fatta något beslut med anledning av anmälan. Genom normal övervakning säkerställs att lagen om friluftsliv och de stadganden och föreskrifter som meddelats med stöd av den iaktas i verksamheten.

Om myndigheterna anser att campingplatsen kan ge upphov till sådana miljöskador eller andra olägenheter som nämns i lagen, kan erforderliga föreskrifter ges för att förebygga olägenheterna. I extrema fall kan campingplatsverksamheten på platsen förbjudas.

Avsikten är att förbättra övervakningen av campingplatserna. Tillsynsmyndigheten eller en tjänsteinnehavare som lyder under den har rätt att inspektera en campingplats och få de upplysningar om området som behövs för övervakningen. Myndigheten kan ge den som driver campingplatsen en anmärkning, om campingplatsen inte uppfyller kraven enligt lagen eller om den inte överensstämmer med anmälan eller de föreskrifter som utfärdats på basis av den, eller om den annars sköts i strid med lagen eller de stadganden eller föreskrifter som meddelats med stöd av den. Om bristerna inte avhjälps eller om de upprepas, får myndigheten stänga campingplatsen för en viss tid. Den som utan tillstånd driver en campingplats i strid med lagen kan också dömas till bötesstraff.

Klassificeringen av campingområdena med tanke på turismen omfattas inte längre av myndighetsövervakningen. Eftersom man har goda erfarenheter av klassificeringen bör den dock bibehållas. Ett frivilligt klassificeringssystem utarbetas som bäst av organisationerna i branschen. Syftet med reformen är att få till

stånd ett likadant förfarande som det som tillämpas i de övriga nordiska länderna.

3. Propositionens verkningar

3.1. Ekonomiska och organisatoriska verkningar

Alla myndighetsuppgifter i anslutning till campingplatserna överförs från länsstyrelserna till kommunerna. Kommunerna får själva bestämma på vilken myndighet uppgifterna ankommer. Även byggnadstillsyns-, hälsovårds- och brandmyndigheterna samt polisen skall liksom hittills övervaka campingplatserna.

Överföringen av de uppgifter som gäller campingplatserna till kommunerna minskar statens utgifter. Överföringen ökar inte heller kommunernas uppgifter i någon större utsträckning. Den förutsätter inte heller någon ökning av antalet anställda. Propositionens verkningar på den kommunala ekonomin är således små.

3.2. Miljöeffekter

Syftet med propositionen är att minska de skador på miljön som campingen ger upphov till. Övervakningen enligt lagen om friluftsliv omfattar också nya områden som kan jämsställas med campingplatser, t.ex. husvagnsområden och semesterbyar, vilkas verksamhet har omfattande miljökonsekvenser. Tillsynsmyndigheten har enligt propositionen vidsträckt befogenheter när det gäller att förebygga miljölagligheter av verksamheten på campingplatsen.

4. Beredningen av propositionen

Miljöministeriet tillsatte 1986 en arbetsgrupp för att utreda de nuvarande formerna för camping och behovet av att reglera campingen samt för att lägga fram förslag om hur stadgandena om camping i lagen om friluftsliv och de klassificeringsgrunder och övriga föreskrifter som utfärdats med stöd av dem borde ändras. Miljöministeriet gjorde för arbetsgruppen en omfattande utredning i form av en förfrågan hos kommunerna om servicen på campingplatserna. Arbetsgruppen föreslog att stadgandena om camping i lagen om friluftsliv revideras bl.a. så, att regleringen av campingplatserna utvidgas och tillståndsärendena överförs till kommunerna.

Utlåtanden om arbetsgruppens förslag inhämtades hos de viktigaste myndigheterna i turistbranschen, länsstyrelserna, kommunernas centralorganisationer och organisationerna i turistbranschen. I utlåtandena förordades i allmänhet arbetsgruppens förslag. En sammanfattning av utlåtandena har gjorts vid miljöministeriet.

Regeringen avlät den 31 maj 1990 till riksdagen en proposition med förslag till lag om ändring av lagen om friluftsliv (RP 83/1990 rd.). Propositionen baserade sig huvudsakligen på arbetsgruppens förslag och de utlåtanden som erhöles med anledning av dem. Riksdagen uppgav i sin skrivelse av den 12 mars 1991 att den inte har hunnit slutbehandla saken.

Denna proposition har ändrats på ett flertal punkter jämfört med den tidigare regeringspropositionen. Den viktigaste ändringen är att den absoluta tillståndsplikten för campingplatser ändras till en anmälningskyldighet.

DETALJMOTIVERING

1. Lagförslaget

3 kap. Campingplatser

Den tidigare benämningen campingområde i den svenska lagtexten föreslås bli ersatt med ordet campingplats.

18 §. I 1 mom. definieras begreppet camping-

plats. Med campingplats avses ett område där man tillfälligt, vanligen på fritiden bor i tält, husvagn eller husbil eller i en mindre byggnad, i lagen benämnd campingstuga, som är avsedd för ett hushåll eller en liten grupp.

Ett område med sammanlagt färre än 25 platser för tält, husvagnar eller husbilar eller campingstugor, t.ex. en gårdsplan som används

för camping, är enligt lagen inte en campingplats. Lagen gäller således inte sådana områden. Som campingplats betraktas dock alltid ett område med minst 10 campingstugor.

Enligt förslaget kan bl.a. kommunernas tältnings- och lägerplatser samt olika sammanslutningars husvagnsplatser jämföras med campingplatser enligt den nuvarande lagen. Också dessa områden är enligt lagförslaget campingplatser, trots att drivandet av dem inte är affärsverksamhet på samma sätt som drivandet av egentlig campingplatsverksamhet.

Enligt 2 mom. skall stadgandena om campingplatser också gälla områden av typen semesterby. Ett villkor är att det i byggnader på området som är avsedda för högst ett hushåll eller en liten grupp finns över 40 bäddplatser. Näringsanmälan enligt förordningen om inkvarterings- och förplägnadsrörelser (727/91) skall också göras om sådana inkvarteringsrörelser.

De föreslagna stadgandena om campingplatser tillåter också att något annat namn än "campingplats" används.

19 §. Campingplatserna kan ge upphov till skador i omgivningen, eftersom ett relativt litet område ibland härbärgerar ett förhållandevis stort antal människor. En campingplats förorsakar alltid rätt stor trafik. Miljöolägenheter som förorsakas är bl.a. nedslitning av växtlighet och mark, trafikbuller, avgaser och damm, nedskräpning och avloppsvatten. Också ordningsstörningar kan förekomma. Genom det föreslagna stadgandet ställs sådana krav på förläggningen, anläggandet och skötseln av en campingplats att uppkomsten av de skador som nämns ovan och av liknande olägenheter förhindras. Stadgandet kompletteras av de föreskrifter som miljöministeriet enligt paragrafens 4 mom. meddelar om minimikraven för campingplatser.

Platsen för en campingplats är mera sällan reserverad i en sådan plan som avses i byggnadslagen (370/58). För att inrättandet av en campingplats inte skall försvåra planeringen av markanvändningen, föreslås det att ett uttryckligt stadgande om detta tas in i 2 mom.

Enligt 3 mom. förutsätts också att en campingplats följer stadgandena och föreskrifterna om brand- och personsäkerheten samt förebyggandet av sanitära olägenheter. Medicinalstyrelsen har meddelat sanitära föreskrifter och anvisningar för campingplatser. Inrikesministeriet har meddelat föreskrifter om arrangemang

som syftar till att öka brand- och personsäkerheten på campingplatserna. Dessa föreskrifter och anvisningar måste ses över på grund av ändringen av lagen om friluftsliv.

20 §. Enligt den nuvarande lagen om friluftsliv krävs tillstånd av länsstyrelsen för inrättandet och upprätthållandet av en campingplats. Med tanke på den nödvändiga förhandskontrollen av campingplatserna är det dock tillräckligt om myndigheterna får information om en planerad campingplats. Det föreslås därför att tillståndssystemet ersätts med ett administrativt sett lättare anmälningsförfarande. Skriftlig anmälan skall också göras om verksamheten på en campingplats ändras väsentligt. Sådan anmälan kan krävas t.ex. om campingplatsens gränser, inkvarteringskapacitet eller användningsändamål ändras. Anmälan skall göras senast tre månader innan verksamheten planeras bli inledd eller ändrad.

De frågor som gäller campingplatserna är i allmänhet lokala till sin natur. De kommunala myndigheterna är således bättre lämpade att övervaka campingplatserna än länsstyrelsen. Det föreslås också att anmälan görs till den av kommunen förordnade myndigheten (kommunens myndighet för campingområden). Eftersom kommunerna ofta själva upprätthåller campingplatser, kan kommunstyrelsen inte fungera som kommunens myndighet för campingområden.

21 §. Kommunens myndighet för campingområden skall utan dröjsmål behandla en anmälan som gäller en campingplats. I allmänhet är det inte nödvändigt att fatta ett särskilt beslut med anledning av anmälan. Om myndigheten dock anser att inrättandet av en campingplats eller en väsentlig ändring av dess verksamhet kan medföra sådana miljöskador eller andra olägenheter som nämns i 19 §, kan myndigheten efter att ha hört den som upprätthåller campingplatsen utfärda föreskrifter för att avhjälpa olägenheterna. Om inte ens föreskrifter förslår, kan verksamheten rentav förbjudas. I fråga om hur anmälan handläggs gäller i tillämpliga delar vad som stadgas i lagen om förvaltningsförfarande (598/82).

Myndigheten kan utfärda de här avsedda föreskrifterna endast efter att den har fått en anmälan om att en verksamhet skall inledas eller ändras, inte längre när verksamheten redan har inletts eller ändrats. Om en campingplats sköts i strid med lagen om friluftsliv eller stadganden eller föreskrifter som meddelats

med stöd av den, kan myndigheten utnyttja de medel som nämns i lagförslaget 24 § för att avhjälpa missförhållandena.

22 §. Paragrafens 1 mom. avviker från motsvarande stadgande i den nuvarande lagen genom att den som driver en campingplats kan inverka på vem som väljs till ordningsman för området, trots att polismyndigheten fortfarande på eget initiativ kan utse en sådan. Till uppgiften skall i första hand utses en lämplig person som den som driver campingplatsen föreslår.

Den som driver en campingplats och personalen på campingplatsen har liksom enligt 26 § i den nuvarande lagen fortfarande rätt att för att bevara ordningen på området begränsa tillträdet till detta. Diskriminering på basis av t.ex. ålder, ras eller nationalitet får givetvis inte förekomma. Dessutom föreslås det att en person även med hänvisning till campingplatsens användningsändamål kan förvägras tillträde till området och vid behov avlägsnas därifrån. Det är således möjligt att reservera en campingplats för en viss grupp av användare, t.ex. en sammanslutnings medlemmar eller arbetstagarer.

23 §. Den kommunala miljövårdsnämnden skall övervaka att stadgandena och föreskrifterna om campingplatser iakttas. Denna myndighet skall också enligt 20 § behandla de anmälningar som gäller campingplatser. Campingplatserna kommer även i fortsättningen att övervakas också av hälsovårdsnämnden, byggnadsnämnden, den kommunala brandmyndigheten och polisen.

Tillsynsmyndigheten har sedvanliga övervakningsrättigheter. Myndigheten och en tjänsteinnehavare som lyder under den har således rätt att inspektera en campingplats och få de upplysningar om området som de behöver.

24 §. I paragrafen regleras de medel som tillsynsmyndigheten kan utnyttja för att avhjälpa missförhållanden eller försummelser som upptäckts i en campingplats verksamhet. De föreslagna medlen är anmärkning och stängning av området för viss tid. Stadgandet motsvarar huvudsakligen motsvarande stadgande i den nuvarande lagen.

25 §. I paragrafen definieras begreppet tillfällig campingplats, om vilket det inte finns något stadgande i den nuvarande lagen. En campingplats är enligt paragrafen tillfällig, om på

området skall inkvarteras över 100 personer högst 14 dygn i tält, husvagnar eller husbilar.

Tillfälliga campingplatser är enligt förslaget bl.a. områden som används som inkvarteringsområden vid olika slags evenemang. Dessa inkvarteringsområden behövs sommartid i synnerhet vid sådana evenemang med många deltagare som ordnas under veckosluten. Om ett område används för inkvartering under en längre tid än 14 dygn är det en sådan campingplats som avses i 18 §. De primära krav som skall ställas på tillfälliga campingplatser är i tillämpliga delar desamma som de krav som enligt 19 § skall ställas på egentliga campingplatser.

Kommunens myndighet för campingområden skall enligt förslaget övervaka också de tillfälliga campingplatserna. Myndigheten kan meddela den som ansvarar för området, t.ex. den som anordnar ett evenemang eller markägaren, föreskrifter. Om de sanitära förhållandena, trafikarrangemangen, brand- och personsäkerheten eller upprätthållandet av ordningen är behäftade med brister, skall tillsynsmyndigheten underrätta de behöriga myndigheterna om dessa, så att de kan vidta åtgärder för att avhjälpa missförhållandena. I ytterlighetsfall kan tillsynsmyndigheten också förbjuda upprätthållandet av en tillfällig campingplats.

4 kap. Särskilda stadganden

28 §. Det föreslås att paragrafen om skötseln av de uppgifter som enligt friluftslagen ankommer på kommunen skall slopas som onödig. Uppläggningsen av de i 1 kap. friluftslagen stadgade uppgifterna för kommunen bestäms enligt kommunallagen (953/76). De uppgifter som gäller campingområden hör i kommunen till dess myndighet för campingområden, om vilken 20 § stadgar.

29 §. Det föreslås att omnämmandet av beslut om campingplatstillstånd slopas.

30 §. Enligt den nuvarande lagen är det endast straffbart att använda benämningen campingplats om ett område som inte har godkänts som en sådan campingplats som avses i lagen. Det föreslås att stadgandet ändras så att det bättre främjar lagens syfte genom att det blir straffbart att driva en campingplats i strid med lagen eller de stadganden och föreskrifter som meddelats med stöd av den. Påföljden är enligt förslaget

bötesstraff, om inte strängare straff stadgas i någon annan lag. På samma sätt skall enligt 2 mom. den dömas, som driver en tillfällig campingplats i strid med myndighets förbud.

30 a §. I den nuvarande lagen om friluftsliv saknas ett stadgande om hur ändring söks i myndigheternas beslut om campingplatser. Enligt det föreslagna stadgandet är rättsmedlet förvaltningsbesvär. Ändring i ett beslut om en campingplats som kommunens myndighet för campingområden har fattat söks enligt förslaget hos länsrätten genom besvär inom 30 dagar från delfäendet av beslutet.

30 b §. I den gällande lagen finns inget stadgande om handräckning. Enligt förslaget är polisen skyldig att ge den handräckning som behövs för verkställigheten av lagen om friluftsliv och de stadganden och föreskrifter som meddelats med stöd av den.

2. Närmare stadganden och bestämmelser

Med stöd av 19 § 4 mom. i den föreslagna lagen skall miljöministeriet besluta om minimikraven för campingplatser och tillfälliga campingplatser. Samtidigt upphävs inrikesministeriets beslut om sökande av tillstånd att inrätta och upprätthålla campingområde samt om grunderna för klassificering av campingområden. Ett nytt beslut måste utfärdas eftersom tillämpningsområdet för stadgandena om camping i lagen om friluftsliv utsträcks till olika slags områden med inkvartering. Den största ändringen gäller slopandet av de detaljerade bestämmelserna om klassificeringen av campingplatser. Samtidigt skall detaljbestämmelserna om förfarandet vid sökande av tillstånd slopas. I beslutet fastställs endast minimikraven för områdena.

Även inrikesministeriets föreskrifter om brand- och personsäkerheten på campingplat-

ser samt medicinalstyrelsens föreskrifter och anvisningar om de sanitära förhållandena på campingplatser skall ses över.

3. Ikraftträdande

Lagen föreslås träda i kraft så snart som möjligt efter att den har antagits och blivit stadfäst. Åtgärder som verkställigheten av lagen förutsätter får vidtas innan den träder i kraft.

De campingplatser som omfattas av lagen och på vilka verksamhet bedrivs när lagen träder i kraft skall anmälas till kommunens myndighet för campingområden inom ett år från det att lagen trätt i kraft. Enligt 18 § skall lagen förutom egentliga campingplatser bl.a. gälla även husvagnsområden och olika inkvarteringsområden av typen semesterby, vilka enligt den gällande lagen inte är campingplatser. Anmälan skall göras om dessa områden och om de campingplatser som har ett campingplatstillstånd enligt gällande lag. För tydlighetens skull föreslås stadgat att tillstånd enligt den tidigare lagen gäller tills anmälan har gjorts, dock högst i ett år efter det lagen trätt i kraft. Detta behövs bland annat för att klassificeringen av området enligt det tidigare tillståndsbeslutet inte skall kunna användas oskäligt länge i marknadsföringen efter det den nya lagen trätt i kraft.

Om en sådan ansökan om tillstånd för campingplats som avses i den nuvarande lagen är under behandling i länsstyrelsen när lagen träder i kraft, skall länsstyrelsen överföra ärendet till kommunens myndighet för campingområden att behandlas som ett anmälningsärende. Denna skall pröva behovet av tillstånd enligt den föreslagna 21 §.

Med stöd av vad som anförts ovan föreläggs Riksdagen följande lagförslag:

Lag

om ändring av lagen om friluftsliv

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs 28 § lagen om friluftsliv av den 13 juli 1973 (606/73),
ändras dess 3 kap. samt 29 och 30 §§ samt
fogas till lagen nya 30 a och 30 b §§ som följer:

3 kap.

Campingplatser

18 §

Med campingplats avses i denna lag ett område där man tillfälligt, vanligen på fritiden bor i campingstuga, tält, husvagn eller husbil och där det finns sammanlagt minst 25 campingstugor eller platser reserverade för tält, husvagnar eller husbilar. Ett område med minst 10 campingstugor är dock alltid en campingplats.

Vad som i denna lag stadgas om campingplatser gäller även andra för liknande inkvartering avsedda områden där det i byggnader som är avsedda för högst ett hushåll eller en liten grupp sammanlagt finns över 40 bäddplatser.

19 §

En campingplats skall placeras, anläggas och skötas så att användningen av den inte

- 1) förorsakar sanitära olägenheter eller risker,
- 2) skadar naturen,
- 3) medför förorening av miljön eller nedskräpning av omgivningen,
- 4) väsentligt minskar trivseln i omgivningen,
- 5) medför fara för trafiksäkerheten eller
- 6) på något annat jämförbart sätt kränker allmänt intresse.

En campingplats skall förläggas så att den

inte försvarar genomförandet av planer som avses i byggnadslagen.

På en campingplats skall dessutom iakttas vad som särskilt stadgas och föreskrivs om brand- och personsäkerhet samt om förebyggande av sanitära olägenheter.

Miljöministeriet meddelar vid behov närmare föreskrifter om minimikraven för campingplatser och tillfälliga campingplatser.

20 §

Den som inrättar en campingplats eller väsentligt ändrar verksamheten på en campingplats skall senast tre månader innan verksamheten inleds eller ändras skriftligen anmäla detta till en av kommunen förordnad myndighet (*kommunens myndighet för campingområden*) i den kommun där området är beläget, som dock inte kan vara kommunstyrelsen.

Anmälan skall innehålla behövliga uppgifter om den som driver campingplatsen, om campingplatsens läge samt om verksamhetens art och omfattning.

21 §

Kommunens myndighet för campingområden kan efter att ha hört den som upprätthåller campingplatsen på basis av anmälan utfärda de föreskrifter som behövs med tanke på efterlevnaden av denna lag och därpå byggande stadganden och föreskrifter. Om det inte är möjligt att förhindra de följdverkningar som

nämns i 19 § genom föreskrifterna, kan kommunens myndighet för campingområden förbjuda den påtänkta verksamheten på ifrågavarande plats.

22 §

Polisen kan utse en ordningsman för campingplatsen. Till ordningsman skall i första hand utses en person som den som driver campingplatsen föreslår och som är lämplig för uppgiften. Angående ordningsmännen gäller i tillämpliga delar vad som stadgas om ordningsmän vid nöjeställningar.

Den som driver en campingplats och personalen på campingplatsen har rätt att för att bevara ordningen på området eller med hänsyn till dess användningsändamål vägra en person tillträde till området och vid behov avlägsna en person från området.

23 §

Kommunens myndighet för campingområden skall övervaka att denna lag och de stadganden och föreskrifter om campingplatser som har meddelats med stöd av den följs.

Kommunens myndighet för campingområden eller en tjänsteinnehavare som lyder under den har rätt att inspektera en campingplats och få de upplysningar om området som behövs för övervakningen.

24 §

Kommunens myndighet för campingområden kan ge den som driver en campingplats en anmärkning, om

1) campingområdet inte uppfyller kraven i 19 §,

2) vederbörande underlåtit att göra anmälan enligt 20 § eller om campingområdet inte motsvarar anmälan eller vad som föreskrivits på basis av den,

3) campingområdet annars sköts i strid med denna lag eller de stadganden och föreskrifter som har meddelats med stöd av den, eller

4) det förekommer ordningsstörningar på campingområdet.

Om missförhållandena trots anmärkningen inte avhjälpes eller om de efter att ha avhjälpes återkommer, kan kommunens myndighet för campingområden besluta att stänga området för viss tid. Ett beslut om stängning av en campingplats för viss tid får trots besvär verkställas omedelbart.

25 §

Ett område där över 100 personer skall inkvarteras högst 14 dygn i tält eller i husvagnar eller husbilar som är på området högst denna tid är en tillfällig campingplats. På tillfälliga campingplatser tillämpas vad som i 19 och 24 §§ stadgas om campingplatser.

Kommunens myndighet för campingområden kan förbjuda att en tillfällig campingplats inrättas eller drivs samt meddela andra föreskrifter som i fråga om en tillfällig campingplats behövs för verkställigheten av denna lag och de stadganden och föreskrifter som har meddelats med stöd av den, om inte meddelandet av föreskrifter hör till någon annan myndighets befogenheter.

4 kap.

Särskilda stadganden

29 §

Ett beslut av länsstyrelsen om fastställande av en plan för en friluftsled eller om indragning av en friluftsled skall ges efter anslag. En part anses ha fått del av beslutet den dag då detta har getts.

30 §

Den som sköter en campingplats i strid med denna lag eller de stadganden och föreskrifter som meddelats med stöd av den, skall för *brott mot stadgandena om campingplatser* dömas till böter, om inte strängare straff stadgas i någon annan lag.

På samma sätt skall den dömas som driver en tillfällig campingplats mot en myndighets förbud.

30 a §

Ändring i beslut som kommunens myndighet för campingområden har fattat med stöd av 3 kap. får sökas hos länsrätten genom besvär inom 30 dagar från delfäendet av beslutet. När ändring söks skall lagen om ändringsökande i förvaltningsärenden (154/50) iakttas.

30 b §

Polisen skall ge handräckning för verkställigheten av denna lag och de stadganden och föreskrifter som har utfärdats med stöd av den.

Denna lag träder i kraft den

199 .

Åtgärder som verkställigheten av lagen förutsätter får vidtas innan den träder i kraft.

Sådana områden på vilka verksamhet bedrivs när lagen träder i kraft och som omfattas av den skall anmälas till kommunens myndighet för campingområden inom ett år från det att lagen har trätt i kraft. Ett tillstånd att driva en campingplats som beviljats med stöd av den tidigare lagen är i kraft tills denna anmälan har

gjorts, dock högst ett år efter det att denna lag trätt i kraft.

Om en ansökan som gäller tillstånd för inrättande och upprätthållande av en campingplats är under behandling i länsstyrelsen då lagen träder i kraft, skall länsstyrelsen överföra ansökan på kommunens myndighet för campingområden.

Nådendal den 2 augusti 1994

Republikens President
MARTTI AHTISAARI

Miljöminister *Sirpa Pietikäinen*

